

Som en svømmende Kæmpesarkofag gled det store, sorte Skibsskrog henover den rolige Havflade i den halvlyse Nat, mens Kulrøgen bølgede ned over det som et Sørgeflor. Himlen var skydækket og laa tung og sort langs Kimingen. Men hist og her var der en Rift i Skyerne, hvorigennem et Par blege Stjerner kiggede ned som Engleøjne, der syntes at følge den højtidelige Ligfærd.

Per sad ensomt paa det øvre Midterdæk, indsvøbt i sin Kappe, og saae udover Vandet. Han havde valgt sig en Plads saa nær som muligt det Sted, hvorunder Moderens Kiste stod.

Alle Skibets andre Passagerer var efterhaanden gaaet til Ro. Hverken fra Fordæksrummene eller Kahytterne hørtes længer Stemmer.

Oppe paa Kommandobroen gik den vagthavende Styrmand frem og tilbage med hurtige Skridt; og henne fra Agterstavnen lød med visse Mellemrum et Log-Urs korte Klingren. Ellers hørtes der over hele det store Skib ingen anden Lyd end Maskinens og Skruens ihærdige Stampen og nu og da nede fra Dybet en Raslen af Fyrbødernes Skovle.

Nede i Sydvest var Fyret paa Hesseløen dukket op over Synsranden.

Vagten paa Broen og ved Rattet afløstes kort efter; og Per lagde Mærke til, at første og anden Styrmand ved denne Lejlighed forhandlede om noget, der fik dem til at sænke Stemmerne.

Straks efter var alt igen dyb Ro og Stilhed rundt omkring ham.

Han tænkte ikke selv paa Hvile. Han vilde vedblivende være Moderen saa nær som muligt; og desuden vidste han, at han ingen Søvn vilde faa.

... Saa mange Billeder fra Barndomshjemmet gled ham forbi i denne Nat, mens han sad der og stirrede ud over den selvlysende Havflade. Han havde egentlig aldrig før dannet sig en samlet og ordnet Forestilling om sin Moder. Som hun i Livet var bleven stillet i Skygge af den myndige Fader, var hans Erindring om hende bleven formørket af det absolute Ubehag,